

AFLEVERING 12 NIEUWE RUBRIEK

Over, van, voor en door leden!

Het is al weer de twaalfde aflevering van deze rubriek. Telkens roep ik op om met verhalen te komen. Dat gaat nog steeds moeizaam. Eén keer hebben we moeten overslaan omdat niemand zich met een verhaal aandiende. Dat vond ik jammer.

Met 660 leden moet er toch wel iets te bedenken zijn.

We zijn er daarom als redactie erg blij mee als er zich weer een lid bereid heeft verklaard, samen te proberen een leuk verhaal op papier te krijgen.

Zoals ook nu weer!

ELS!

Kort maar krachtig!

In de vorige aflevering ging het over een dorpsgenoot, ondernemer en sporter pur sang.

In deze aflevering stellen ik jullie een dorpsgenoot, huisvrouw, vrijwilligster, maar bovenal een kunstenaars voor.

Els Verwey. Ze heeft haar meisjesnaam nog steeds op haar visitekaartje staan, maar wisten jullie dat ze behalve de man van Rien van Elk, ook kunstenaars was? Els van Elk, sinds 53 jaar echtgenote van Rien, maar wellicht nog beter bekend als de altijd goedlachse en geestige vrijwilligster op de drukke vrijdagmiddag in ONS HUUKSKE. Ik wist het dus niet, van dat kunstenaarschap!

Ze attendeerde mij daarop in alle bescheidenheid. Ik dacht in mijn nuchterheid, “we hebben allemaal wel eens iets van een tekeningetje of een schilderijtje gemaakt.” Zij overtuigde mij echter min of meer van haar talent door de manier waarop zij over haar hobby sprak. De passie, de geestdrift en de emotie waren voor mij aanleiding een afspraak voor een interview bij haar af te nemen, natuurlijk nog niet goed wetend wat me te wachten stond.

Het enige dat ik wel zeker wist was, dat ik na meer dan veertig jaar, mijn voetbalmaatje Rien weer eens zou ontmoeten, maar daar zou dit verhaal niet over gaan! Toch denk ik met veel plezier terug hoe ik als rechtermiddenvelder de bal ver over de linkerverdediging van de tegenstander heen lepelde, waarna Rien als de snelste linksbuiten die ik ooit kende, die bal vlekkeloos aannam, meenam en vervolgens vaak feilloos voorzette, waarna Jo van Oyen, Lambert Ouwens of zelfs de kleine Toontje Koolhout, vrij konden inkoppen.

Het is echter niet de bedoeling jullie een verslag van een voetbalwedstrijd te doen, maar dit moet me toch even van het hart! Goede oude tijden Rien!

Ik ben samen met mijn Annie bij Els en Rien op de koffie om dit verhaal op te tekenen, waarbij Rien ons heel gastvrij drie keer van koffie voorziet terwijl Els haar verhaal doet over gebeurtenissen uit het verleden.

We moeten het echter over Els en haar kunst hebben en daarvoor is het nodig toch even wat terug in de tijd te gaan.

Zij vertelt over haar achtergrond en afkomst. Geboren in Nijmegen, maar sinds 53 jaar getrouwd met Rien en woont sindsdien al die tijd op Zijveld 30a.

Ze geeft toe dat ze dat in het begin heel moeilijk vond. Het gebeurde dan, dat als Rien al heel vroeg naar zijn werk was, zij een vroege bus naar Nijmegen nam om een groot gedeelte van de dag bij haar moeder te kunnen zijn.

Ze leerde Rien kennen via een schoonzusje waarmee zij samen bij de gezinszorg werkte.

Eigenlijk had ze veel liever naar de kunstacademie gegaan, maar dat was destijds in haar familie een stap te ver. Ze zou een opleiding volgen waarmee je tenminste wat geld kon verdienen. Met kunst was dat volgens de algemene opvattingen in die tijd volslagen onmogelijk.

Ze vertelt dan dat ze voor haar werk vaak in de trein zat. Uit de gesprekken van meisjes in dezelfde coupé begreep ze dat die wel op de kunstacademie zaten. Ze had het daar dan heel moeilijk mee. Het deed haar verdriet dat het kennelijk voor haar niet was weggelegd.

Nadat Pieter van Oostveen in Beneden-Leeuwen kwam wonen en Rien contact met hem kreeg, stimuleerde hij haar alsnog bij Pieter op les te gaan.

Dat was de eerste stap tot ontwikkeling van haar aanleg en vooral als een vervulling van een lang gekoesterd verlangen.

Aanvankelijk zat ze daar met een klein groepje gelijkgestemden in een wat opgeknapt kippenschuurtje. Ze vond het daar echter erg gezellig, leerde er veel en maakte snel en succesvol grote vorderingen. Beter gezegd: haar talent kwam daar tot wasdom!

Dat leidde er toe, dat ze al snel een zeker niveau bereikte. Op fietstochten door Waas en Waal nam ze haar schetsboeken mee en maakte studieschetsen van markante gebouwen en vergezichten in Maas en Waal en in Nijmegen en omgeving. Dat deed zij destijds in volslagen anonimiteit omdat ze in haar bescheidenheid niet als exclusief bekend wilde zijn.

Dat neemt niet weg dat zij op een gegeven moment wel exposeerde met o.a. werken van de Belvédère, het Valkhof en de Kruittoren, maar ook van de ruïne van het kasteel in Batenburg en de Heerlijkheid Horssen.

Door die exposities o.a. in Hotel del Monte in Berg en Dal, in De Vijverhof in Wamel en in het St. Elizabeth in Beneden-Leeuwen en waar ze nu zelf ook nog steeds les geeft, kreeg ze zelfs wereldwijde bekendheid met o.a. opdrachten uit Amerika.

Natuurlijk is deze rubriek geen stripverhaal. Verre van dat, hoop ik tenminste. Bij alle verhalen stonden echter wel wat foto's afgedrukt. In dit speciale geval zouden we Els daarmee tekort doen.

Omdat zij zo veelzijdig is drukken we er wat meer af zodat jullie een wat duidelijker beeld krijgen van haar talent en die niet alleen haar schilderwerk betreffen.

De afbeeldingen zijn foto's van haar werk. Daarbij hebben we de lijsten, die meestal een

storend perspectief te zien geven, weggelaten. Behalve haar schilderwerk, maakt zij ook prachtige sierkaarsen, graveert glazen en gekalligrafeerd heel mooi.

Wisten jullie overigens dat wij binnen ons “clubje” zo'n talentvol lid hadden?

Ik niet dus!

Complimenten Els!!

Henry Engelaer

WERKSTUKKEN van ELS VERWEY

